№ 8. Joulukuulla 1899. 4:s vuosikerta.

Tilaushinta: 1 mrk. vuodelta.

Toimittajat: *I. Savolainen ja K. Reponen.*

Kuuromykkäin Lehti

ilmestyy ensivuonna, 1900 Mikkelissä samanlaisena ja saman kokoisena kuin edellisinäkin vuosina. Sitä ilmestyy 8 numeroa vuodessa ja maksaa koko vuosikerta toimitukselta tilatessa 1 markan sekä postikonttoreista tilatessa 1 markka 22 penniä.

Lehteä saapi tilata Kuopiossa: neiti Naema Helsingiukselta; Turussa: pastori A. E. Nordmanilta ja kuuromykkä Frans Lindströmiltä; Helsingissä: neiti Maria Sihvolalta; Tampereella: työmestari Kaapo Anttilalta; Vaasassa: herra John Sundblomilta ja Matti Mäkiseltä; Oulussa: kuuromykkäinkoulun johtajattarelta neiti E. Sereniuk-

selta; Jyväskylässä: kuuromyk. koulun opettajattarelta rouva Helena Luomalta.

Kuuromykät, jotka asuvat maalla tahi pienemmissä kaupungeissa, joissa asiamiehiä ei ole, lähettäkää 1 markka postimerkeissä kuuromykk. lehden toimitukselle Mikkeliin, tahi tilatkaa lehti lähimmästä postikonttorista.

Toimittajat:

J. Savolainen. *K. Reponen.*

Joulun enkeli.

Joulun enkeli lenti taivaan valoisista asunnoista pimeään maailmaan, jossa oli talvi. Jumala oli lähettänyt hänet ilmoittamaan ihmisille Vapahtajan syntymästä, puhumaan heille rauhaa ja sovintoa.

Enkeli lenti täyttämään Jumalan käskyä. Hänellä oli hyvin paljo työtä. Hänen piti kolkuttaa keisarien loistavissa linnoissa ja kaikissa köyhemmissä ja matalimmissakin mökissä. Hänen työnsä oli hyvin vaikeaa. Ihmiset olivat kylläisiä ja tyytyväisiä itseensä. He eivät kaivanneet Jumalan rauhaa ja sanaa, he elivät ilossa ja nautinnoissa. Rikkaat viihtyivät mukavissa asunnoissaan, köyhät olivat tyytymättömät elämäänsä ja kadehtivat rikkaita. Harvoin löysi hän ihmisiä, jotka rakastivat Jumalaa ja rauhaa.

Enkeli otti sauvan käteensä ja lähti matkalle. Hän kulki talosta taloon, kylästä kylään, kaupungista kaupunkiin. Niin hän oli tehnyt joka vuosi. Hän tunsi kaikki talot ja tiet. Hän kävi sydänmaallakin — syrjäisimmissäkin mökeissä. Yht'äkkiä ilmestyi hän loistaviin saleihin, hiipi kurjiin majoihin, joissa murhe ja köyhyys asuivat. Jos ihmiset tunsivat tyhjyyttä, jos he ikävöivät rauhaa, niin enkeli viipyi heidän luonaan ja jakoi heille taivaallisia

lahjoja. Ja silloin tulivat he onnellisiksi ja rikkaiksi. Mutta sieltä, jossa ihmiset istuivat täysien ruokapöytien ääressä, lähti hän pois surullisena. Hän lohdutti sorrettuja ja kärsiviä ja antoi heille toivoa, mutta rikkaille näytti hän kuinka köyhiä he todella olivat.

Eräässä rikkaassa perheessä vietettiin joulua silloin kun enkeli saapui sinne: Siellä hän näki rikkautta ja hyvin vointia, mutta asukkaat olivat surulliset. Nuorin lapsi oli hyvin sairaana. Viime jouluna oli enkeli myös käynyt samassa talossa. Silloio olivat asukkaat iloiset eivätkä ollenkaan muistaneet Jumalaa. Ja enkeli lähti pois surullisena heidän luotansa. Hän lenti Jumalan luo ja kertoi mitä hän oli nähnyt. Ja Jumala, joka on rakkaus, päätti voittaa sen perheen. Hän määräsi että isän ja äidin piti viettää tulevaa joulua lapsensa sairasvuoteen vieressä. Suru mursi isän ja äidin itsekkyyden, maallinen ilo ei lohduttanut heitä. Silloin he muistivat Jumalan sanaa ja löysivät siitä lohdutusta ja iloa. Joulun enkeli voitti heidät ja kaikki enkelit riemuitsivat taivaassa.

Komeassa rakennuksessa istui vanha saituri. Hänen rahaarkkunsa oli täynnä kultarahoja. Mutta hän oli tyytymätön. Hän pelkäsi että hänen rahansa varastettaisiin. Hän ei saanut lepoa eikä rauhaa yöllä eikä päivällä. Hänen sydämmensä oli kova ja kylmä kuin jää. Hänen lähellänsä asui köyhä leski, jolla oli 5 lasta, mutta hän ei tahtonut auttaa heitä. Joka joulu kävi enkeli hänen luonansa, mutta saituri ei ottanut vastaan häntä. Mutta enkeli ei väsynyt, jo vihdoin muisti saituri että hänkin oli ennen kärsinyt puutetta. Sitten hän muisti vanhuuttaan ja kuolemaa, josta ei kuitenkaan voinut häntä pelastaa. Silloin heltyi hänen sydämmensä. Hän osoitti armeliaisuutta leskeä ja hänen lapsiaan kohtaan ja hän sai rauhallisen mielen ja tyytyväisen ja iloisen joulun.

Enkeli vaelsi edelleen. Hän näki kurjan mökin, jota viheliäinen lamppu valaisi. Lapset olivat viluissaan ja rukoilivat leipää. Enkeli ei pelännyt köyhyyttä eikä kurjuutta, vaan astui sisään. Hän lohdutti heitä ja rohkasi heitä kantamaan kovia koettelemukmuksia. Hän kääntyi varakkaiden puoleen, ja käski heidän muistamaan köyhien joulua.

Matalassa majassa asui perhe. He olivat kokoontuneet joulukuusen ympärille. Siellä oli onnellista ja rauhallista. Lapset juok-

sivat iloisina lattialla, vanhemmat katsoivat heitä nauraen. Äiti otti raamatun ja alkoi lukea. Kaikki kuuntelivat hiljaa ja hartaasti. Silloin astui enkeli sisälle ja jakoi lahjojaan. Täällä oli hän tervetullut vieras ja ystävä.

Toisin oli ollut samassa perheessä viime jouluna. Isä oli ollut juovuksissa, kiroillut, lyönyt vaimoaan ja lapsiaan ja turmellut koko jouluilon ja rauhan. Ei ollut joulukuusta, ei kyntteliä, ei leipää, ei puita. Silloin pakeni enkeli. Mutta hän toivoi vielä, rukoili että hyvä Jumala antaisi isän tulla tuntemaan syntinsä ja perkeen saada onnellisen ja rauhallisen joulun.

Näin jatkoi enkeli matkaansa, kulkien köyhien ja rikkaiden luona. Paljon hän kohtasi syntiä ja pimeyttä. Mutta hän koetti poistaa pahuuden ja voittaa maailma Jesukselle. Missä hän näki vihaa, siellä hän julisti rauhaa ja sovitusta, puhuen Vapahtajasta, joka oli syntynyt ihmiseksi.

Ja kun jouluyön pyhä hiljaisuus levisi yli maan ja tähdet syttyivät palamaan taivaalle, silloin lensi enkeli taivaaseen takaisin. Hän oli julistanut armoa ja rauhaa ihmisille.

Mutta paljon on vielä tekemättä. Monessa paikassa eivät ihmiset olleet ottaneet häntä vastaan eivätkä huolineet rauhasta ja pelastuksesta. Sentähden tulee hän uudelleen joka joulu ja tekee saman vaelluksen. Hän ei väsy, niin kauvan kuin löytyy yksikään ihmissydän, joka ei riemulla ota vastaan rauhaa, rakkauden ja sovinnon suloista sanaa, evankeliumia, maailman vapahtajasta ja autuudesta.

(Mukaelma U. Suomettaresta.)

„Älä pelkää".

Nämät sanat tuomme Uuden Testamentin ensimäisessä kertomuksessa. Näillä sanoilla tervehti enkeli Gabriel pappi Sakariasta ja samoilla sanoilla tervehtihe myös neitsyt Mariaa. „Älkää peljätkö sanoi enkeli myös papeille lähtekää Betleheemiin ilmoittamaan heille Jesuksen syntymisen. Nämä samat sanat saanen myös usein lukea Vanhassa Testamentissa. Niinpä sanoi Jumala Abrahamille

älä pelkää Abram, minä olen sinun kilpesi ja sangen suuri palkkasi. Ja profeetta Jesaija sanoo 43 luvun 1 ja 2 värssyssä Israelin kansalle *„älä pelkää, sillä minä olen sinut lunastanut, minä olen sinua nimeltäsi kutsunut, sinä olet minun. Sillä jos sinä vesissä käyt, niin minä olen sinun tykönäsi ettei virrat sinua upota; ja jos sinä tulessa käyt, et sinä pala ja liekin ei pidä sinua sytyttämän.*

Näillä rohkaisevilla sanoilla tahtoo Jumala muistuttaa Israelin lapsille millä tavalla hän oli pelastanut heidät Egyptistä orjuudesta, millä tavalla hän oli kuljettanut heidät punaisen meren yli ja varjellut heidät kaikilta vaaroilta. Millä tavalla he olivat monta vuosikymmentä vaeltaneet synkässä korvessa ja Jumala oli pitänyt murheen heidän ravinnostaan, millä tavalla Jumala oli S:nain vuoren juurella valinnut Israelin kansan omaksi kansakseen ja omaisuudekseen ja oli vihdoin johdattanut heidät luvattuun maahan.

— Samanlaisia Jumalan armolahjoja, samanlaista Jumalan hyvyyttä ja rakkautta saamme myös me nauttia, mutta vielä suuremmaasa määrässä kuin Israelin lapset. Sillä meille on profeetan ennustus täytetty kun hän sanoo: minä olen sinun lunastanut, minä olen sinua nimeltäsi kutsunut, sinä olet minun. Jeesus Kristus on täyttänyt sen ennustuksen, hän on meidät vapahtanut, hän on meidän vapahtajamme. Elämämme tie kulkee, samalla tavalla kuin Israelin lasten, virtain kautta. Meitä kohtaan monta koettelemusta, monta surua ja kärsimystä. Silloin on meillä suurena lohdutuksena tietää että Jumala jo kasteessa on kutsunut meitä nimeltämme, niin että me olemme hänen omaisuutensa, hänen lapsensa.

Israelin lapset saivat tuntea Jumalan armon ja voiman varsinkin silloin kun Jumala pelasti heidät Egyptin orjuudesta, kun hän antoi heille lain ja teki ystävyyden liiton heidän kanssansa ja johdattaessaan heidät luvattuun Kaanaan maahan. Kristus ei ole pelastanut meitä maallisesta orjuudesta, mutta synnin orjuudesta, hän on antanut meille evankeliuminsa, joka näyttää meille tien autuuteen, meidän kanssamme on kolmiyhteinen Jumala tehnyt liiton kasteessa ja luvannut olla meille armollinen Jumala ja isä. Hän on luvannut ottaa meidät taivaaseen, taivaalliseen Kaanaan maahan, luvattuun maahan.

Pelko valtasi ihmisen silloin kun hän lankesi syntiin. Sama pelko on sitten kulkenut perinsönä isästä poikaan, suvusta sukuun. Usein näyttää ihminen kyllä rohkealta, mutta paljon useammin on hän pelkuri. Suurena lohdutuksena ovat hänelle silloin Jumalan sanat „älä pelkää".

Apostoli Paavali kirjoittaa Roomalaisille 8 luvun 35, 38 ja 39 värssyissä „kuka pitää meitä Kristuksen rakkautesta eroittavana vaivako eli ahdistus, eli vaiva, eli nälkä, eli alastomuus, eli hätä, eli miekka. Sillä minä olen varma siitä, ettei kuolema, eikä elämä, eikä enkelit, eikä esivallat, eikä väkevyys, eikä nykyiset, eikä tulevaiset, eikä korkeus, eikä syvyys eli joku muu luontokappale taida meidä Jumalan valtakunnasta eroittaa, joka on Jeesuksessa, Kristuksessa, meidän Herrassamme.

Kirjeitä kuuromykiltä.

I.

Viipuri $18^{7}/_{12}99$.

Rakkaat kaikki tämän lehden lukijat, nyt otan kynän käteen, jonka piirtämän rivin avulla saan ääneni kuulumattomasti ilmoittaa että olen kaikki terveenä ja voinut hyvin jota myös toivon teille. Olen taas entisessä paikassa, josta erosin viime syksynä niinkuin oli kirjoitettu k. m. lehdessä. Tulevana vuonna lähden täältä, mutta en vielä tiedä mihin menen.

Nyt rupean kertomaan mitkä tapahtumat olivat meidän k. mykkien keskuudessa. En tiedä mitä nyt herra Luoma toimittaa kotona ja myös k. m. koulussa, joka sijaitsee Jyväskylän kaupungissa. Rupeanko minä kertomaan hänestä, vai ei? Monelta miltä katsotaan herra Luomaa parhaaksi meidän k. mykkien paimeneksi joka pitää huolen omista lampaistaan. Mutta me rakastamme häntä. Paimen kaitsee omia lampaita ja joskus puolustaa niitä sutta vastaan, jolla tarkoitan perkelettä. Paimen saa surman sudelta taistellessaan, samalla tavalla kuin vapahtaja sai myrkyn piston kantapäähän käärmeeltä jolla tarkoitetaan perkelettä. Mitä varten

Herra Luoma tuli tänne maailmaan ilmestymään meille k. mykille? Hänen kauttaan monet janoovat mielellään vankurskautta, sillä Jumala ravitsee meitä. Jumalan sana ainoastaan kelpaa ruoaksi hengellemme, niinkuin maallinen ruoka kelpaa ruumiille. 12 p. Elokuuta Herra Luoma kutsui meitä k.mykkiä sanomalehden kautta kokoontumaan Luterilaiseen kirkollisrukoushuoneeseen. Me teimme hänen kehoituksensa mukaan. Pastori Luoma astui sisään ja katseli ympärilleen meitä k.mykkiä. Sitten astui hän alttarille ja kehoitti meitä katsomaan tarkkaan saarnaan. Saarnasi hän meille synnistä Jesuksen vapahtamisesta, hären kärsimisestään ja Jumalan valtakunnasta. Saarnasi hän merkeillä, joita monet näkivät kummallisesti. 13 p. Elokuuta k.mykät kokoutuivat kaupungin uuteen kirkkoon alttarin ympärille. Ihmisiä oli niin paljon kirkossa, että huone tuli kovin ahtaaksi. Toiset jäivät sen ulkopuolelle. Pastori Luoma saarnasi kuuleville suulla. Hän lausui saarnassaan Vapahtajan elämästä ja kuolemasta kärsimisestä ja meidän synnistä lunastamisesta. Vähän ajan perästä toinen pappi tuli ja astui Herra Luoman viereen alttarille. Pappi saarnasi kuuleville ja Herra Luoma samaa meille merkeillä. Lopuksi 30 k.mykkää astuimme altarin viereen ja siitä samalla nautimme Herran Pyhää Ehtoollista.

Meillä k.mykillä on k.mykkäin kokoushuone, jonka saimme viime Lokakuussa. Kirjeen kautta pastori Luoman kehoituksen johdosta teimme anomuksen kaupungin kansakoulun tarkastajalle että saisimme käyttää yhtä huonetta kansakoulusta jota tahdoimme k mykkäin kokoushuoneeksi. Tarkastaja huomautti meidän puolesta johtokunnalle, että olemme Viipurin k.mykät. Me saimme luvan käyttää huonetta, ilman maksoa. Olemme silloin vapaita. Olemme Jumalalle kiitollisia, sillä hän on antanut meille sen tarkastajan kautta. Me k.mykät olemme usein koossa ja silloin herra Jesus on meidän kanssamme. Me puhumme siellä Jumalan ravinnosta ja vapahtajan elämästä ja kärsimyksestä. Me kerromme siellä toisillemme varsinkin autuudesta. K.mykkäin kokoushuoneessa poistuu synnillinen elämä ja usko herraan alkaa meillen kasvaa.

Voikaa hyvin Jesuksessa Kristuksessa.

Kunnioituksella:

John Pyklin.

II.

Kuusjärvi, Varislahti 11/12 99.

Pyydän anteeksi kun en ole pitkään aikaan kirjoittanut teille. Nyt kirjoitan ja kerron elämästäni. Anna ja minä olemme voineet hyvin. Anna on palvelijana Rikkarannassa Tavitniemellä ja saa palkkaa 30 markkaa vuodessa. Meidän vanhempamme asuivat siellä Tavitniemellä, jossa on 1 poika ja 2 tyttöä ja vanha emäntä. Talon tyttö Aina ja sisareni Anna tekevät työtä yhdessä. Pojilla ei ole vielä emäntiä, mutta he ovat kihloissa. Näiden poikien veljellä, Juhana Turusen luona minä olen palveluksessa Warislahdessa Ollilassa ja saan palkkaa 40 markkaa vuodessa. Minä olen karjanhoitajatar ja meillä on 8 lehmää, 2 härkää, hieho, 3 lammasta ja 1 siha talvella. Talossa on nuori isäntä ja emäntä. Heillä on 1 poika, renki ja piika. 3 lasta on heiltä kuollut. Meidän isäntä on kelloseppä. Kun kellot menevät rikki, niin korjaa hän niitä. Sisarellani Annalla on 10 numeroa Kuuromykkäin lehteä, joita on lähetetty hänelle Mikkelistä. Minä olen lukenut ne. Siitä on hyvin hyvin hauska kuulla ja saada tietää. Minä olen ollut 6 vuotta piikana ja tämä vuosi on 7. Anna on ollut piikana 1 vuoden ja tämä on toinen vuosi. Minä menen lukuisille Tavitniemeen. Monta ihmistä on kysynyt isännältä ja emännältä: Onko tuo tyttö hyvä tyttö? He ovat sanoneet ihmisille: hän on hyvä ihminen. Onko Maria Mikkonen siellä Mikkelissä ja onko hänen miehensä myös? Minulla on hyvä olla Ollilassa. Ollilassa on kauppapuoti ja siellä on paljon tavaraa. Olen lukenut joka pyhä Testamenttia, katekismusta ja virsikirjaa y. m. kirjoja. Talvella minä kudon ja kehrään. Itselleni kudon ensi keväänä. En ole saanut yhtään kirjettä tovereilta. He eivät tiedä mikä kylän nimi on. He tiesivät että minä olin Kaavilla. Minä en ole myöskään kirjoittanut kumppaneilleni. Minä en tiedä missä he asuvat. Minä olen köyhä, minälla on vähän rahaa. Usein minä ajattelen ja muistan tovereita, opettajattaria ja opettajia. Minä olen nähnyt heistä unta monta kertaa, mutta kun minä herään, niin en olekaan koulussa, toverieni ja opettajien luona vaan maalla. Anna enkä minä emme ole milloinkaan käyneet kesäkoulua Kuopiossa, sen tähden että me emme

jaksa astua kaupunkiin. Sinne on 74 kilometriä Kuusjärveltä; matka on pitkä.

Terveisiä kaikille!

Selma Laaninen.

Osoite: *Kuusjärvi. Varislahti, Ollila.*

III.

Kuusjärvi, Rikkaranta 3/12 99.

Rakkaat Kuuromyk.-lehden lukijat!

Ensimmäisen kerran kirjoitan Kuuromyk. lehteen. Minä olen voinut hyvin ja ollut terveenä. Siitä kiitos Jumalalle. Tahdon kertoa Teille: Olen syntynyt Rikkarannassa v. 1881 ja sen jälkeen tulin kuuromykäksi. V. 1890 lähettivät vanhempani minut Kuopion kuurojen puhelukouluun. Minun koulunkäyntini kesti 8 vuotta. Pääsin Herran Ehtoollisella keväällä v. 1898. Nyt olen piikana Talollisen Mikko Turusen luona Tavitniemellä. Siellä on 10 lehmää, 2 härkää, 3 sikaa, 4 lammasta ja 2 hevosta. Siinä on hyvä olla. Viime talvena sisareni Selma ja minä kävimme lukukinkerissä Rikkarannassa. Siellä oli rovasti Johan Kustaa Sipilä ja pastori Sakari Hämäläinen ja paljon muita ihmisiä. Minulla on ikävä siitä syystä, etten ole saanut tovereiltani kirjeitä.

Terveisiä kaikille kuuromykille, opettajille ja opettajattarille. Jääkää Herran haltuun!

Ystävyydellä

Anna Laaninen.

Osote: *Kuusjärvi. Rikkaranta, Tavitniemi.*

Mietteitä sivistys riennoistamme.

Kirjoitti M. Gren.

„Kysytään, mikä on kunkin ihmisen tehtävänä tärkein päämäärä ollessaan ihmiskunnan jäsenenä. Jokaisen yksityisen ihmisen tehtävän päämäärä on sama, kuin on koko ihmiskunnan suuren ja

tosi tärkeään yhteistyöhön päämääränä: saada vapaasti kehittää voimiaan ja käyttää niitä ihmiskunnan palveluksessa.

Aikakautemme tärkeimpinä harrastuksina onkin sivistyksen levimmäminen kaikkiin kansankerroksiin ja sivistyksen avulla koetetaan saattaa kaikki kansanluokat yhteiseksi omaisuudeksi. Mutta samassa yhä useammin johtuu mieleen kysymys, mikä on sivistys?

Oikea sivistys ei ole joku suurempi tai pienempi opittu määrä tietoja ja taitoja ihmiselle, vaan tosisivistyksen pääasia on se, että teemme, puhumme ja ajattelemme sanalla sanoen elämme niiden tietojen ja taitojen mukaisesti joita olemme saaneet. Tosisivistykseen ei kuulu niin suuressa määrässä tietojen paljous kuin ihmisen elämän järjestäminen tietojensa mukaan. Sillä ihminen elää tietojensa käyttämisestä ja ennenkaikkia hän elää vapaa kristillistä elämää tietojensa oiken käyttämisestä.

Siispä tarvitaan enemmän sydämmen sivistystä ei ainoastaan kirjallista tietoa ja käytännöllistä taitoa, vaan tosisydämmen sivistystä, rehellistä tahdon voimaa ja mielen valistusta. Kaikki kristinuskoon perustuva tosisivistyssyö, joka on tehty rehellisesti rakkaudessa ja vilpittömässä ystävyydessä. Siitä on versonut kalliimmat aatteet ja kauniimmat ihanteet kodeissa ja yhteiskunnissa.

Sivistyksen pääomien täytyy tulla sydämen aarteeksi ja ihmisen henkisiä voimia kannattavaksi voimaksi.

Usko Jumalaan, tuo rakkauden ja yhdenvertaisuuden kaikkein ihmisten kanssa.

Niin ylhäiset kuin alhaiset, niin rikkaat kuin köyhät, niin kuuromykät kuin kuulevat ovat yhden vertaiset Jumalan edessä, yhtä oikeutetut ja vapaat omistamaan armon ja autuuden. Jumala on itse rakkaus ja oikeus. Hänen valtakuntansa ei voi kärsiä väärytta epäsivellisyyttä vihaa eikä sortoa. Ne aatteet joiden vilpitön tahto ja päämaali on vääryden epäsivellisyyden ja kaikinaisten paheiden poistaminen, ovat Jumalan antamia aatteita ja Pyhiä aikomuksia, joilla voimme kaikessa rehellisessä maallisessa toiminassamme palvella Jumala.

Rakkaus, joka kristinuskon auringosta Kristuksesta kirkkaasti paistaa nöyriin sydämmin, on suuri tietäraivaava väsymätön voima yhdysside, joka liittää siunauksen onnen ja merestyksen toisiinsa, niin että kukin ihminen säädyssään voi kylvää tulevaisuuden touvon oikeaan aikaan, jota Jumala siunauksella hoitaa ja kasvattaa, kunnes uudet sukupolvet saavat sadon korjata rauhassa.

Sato tulee sen mukaan, miten on kylvetty ja kasvit hoidettu yksimielisyydessä rauhassa ja rakkaudessa, niin maamme virkakuntien laajassa työpiirissä kuin jokaisen yksityisen omassa perheessä. Nuoruudessa sinäkin ystäväni kun siemenen kylvät sydämmeesi, joka on antava sinulle viljan vanhuutesi päivillä.

Mutta miksi eivät kaikki nuoruudensa keväimen kukoistaessa kylvä sydämensä peltoa hyvällä siemenellä. Jos niin tekisimme, niin elämämme syksyn aurinko peittäisi hedelmälliset pellot kultavaipallaan, sen sian että muuten turhuuden vihan ja kateuden kevytmielisyyden katkera halla niin usein turmelee ja viepi kaiken viljan. Ottakaamme vaari hyvistä esimerkeistä. Daniel päätti sydämmesään, ettei hän saastuttaisi itseään ruuvilla ja juomilla kuninkaan pöydällä. Hän oli yksi niitä jaloja nuorukaisia, jotka kuningas Nebugadnetsar kuljetti Jerusalemista Babeliin. Hän oli lahjakas, polveutui kansasta, joka on antanut maailmalle viisaita miehiä, kirkkaasti loistavia tähtiä. Hän oli kasvatettu sen kansan yleisissä aatteissa. Daniel ei luopunut vieraassakaan maassa aatteistaan ja lapsuudensa uskosta. Daniel vietettiin pahaan seuraan, jossa viettelyksen hyökylaine kaikin puolin uhkasi vietellä tuota herttaista nuorukaista. Mutta puhtaan sielunsa syvyydessä hän päätti välttää olemista huono seurapiirinsä kaltaisena. Jos muut tahtoisivatkin synnin loassa rypeä, ei hän kuitenkaan tahtonut sinne mennä. Daniel ei tahtonut huolta pitää tämän maailman kevytmielisestä seuraelämästä, mutta hän tahtoi peljätä Jumalaa. Arvoisat nuoret ystävät kuuromykkä veljet ja sisaret harrastakaamme hyödyllistä lukemista, hyljätkäämme huono seurapiiri; ottakaamme ystäviksi sellaisia, jotka elämässään noudattavat kristillisiä hyveitä.

Teillä on sangen paljon kalleita aarteita. Teillä on lukutaito, jonka olette konlussa saaneet. Ja sen avulla saatte käydä tuon katomattomalla kullalla täytettyyn aartehistoon Pyhän Raamatun Jumalan oman sanan ääreen.

Raamattu on ainoastaan yksi kokonainen kirja, joka yksin käsittää Jumalan ja ihmisen, henki elämän ja luonnon elämän. Kaikki muut kirjat sisältävät pisaroita tästä ihanasta elämänveden valtamerestä Raamatusta. Hyvä kirja on parhaita ystäviä mitä

meillä voi olla. Se on sama tänäpänä kuin se on ollut ennen, eikä se koskaan muutu; se on kärsivällisin ja virkistävin ystävistä, ei se käännä meille selkäänsä suruhetkinä, aina on se meille yhtä ystävällinen, huvittava ja opettava meitä nuoruudessamme käymään totuuden siveyden ja rehellisyyden tietä. Kuin sinulla on Jumala sana tämä ainoa ystävä ja Jumala kanssasi voit sinä kestää kaikkein ihmisten unhotuksen ja ylönkatseen painon. Nöyrä sydän on se maa-ala jossa Jumalan sanan siemen itää, saatu vaikutus juurtuu, rakkaus kantaa hedelmiä. Kristuksen rakas sydän, joka voi koko ihmiskunnan sulkea syliinsä ja julistaa oppia rakkaudesta kaikkia kohtaan. Häneltä saamme oppia todellista siveyttä ylevintä viisautta ja parasta ohjausta elämässämme. Jotta voisimme täällä maailmassa niin elää ja toimia kaikissa, että elämämme päämäärän lopussa kuolemassa, olisi onni, ilo ja rauha sisälle käydä Jumalan kaupungiin, siellä meille Kristukselta valmistettuin asuinsioihin, taivaalliseen kotiimme. Se on hartain ja sydämmellinen onnentoivotukseni uudelle vuodelle, teille tunnetut ja tuntemattomat kuuromykkä ystävät!

Edellä oleva kirjoitus on kyllin hyvä kirjoitus, mutta sitä tuskin harva kuuromykkä ymmärtää. Emme ole myöskään tahtoneet siihen liittää selityksiä, sillä sen kautta olisi kirjoitus tullut liian pitkäksi. Kirjoitus olisi vaatinut selityksiä melkein joka lauseeseen. Toimituksen muistutus.

Hätä ja apu.

Oli vuosi 1861. Silloin ei vielä kulkenut niin paljon laivoja vanhan [1]) ja uuden [2]) maailman välillä kuin nykyjään. San Fransiscon [3]) satamassa oli laivoja jotka olivat kovasti lastattuja ja jotka juuri olivat lähtemässä. Vehnän sato eli kasvu oli ollut erittäin hyvä Kalifornissa, ja kauppiaita oli saapunut kaikista maailman osista ostamaan vehnänjyviä. Yli kolmekymmentä vehnällä lastattua laivaa oli lähtemässä Englantiin.

[1]) Eurooppa. [2]) Ameriikka. [3]) Kalifornin pääkaupunki.

Rannalla oli paljon ihmisiä. Muutamat olivat matkalle lähdössä. Toiset olivat tulleet sanomaan jäähyväisiä ystävilleen. Muutamat olivat iloiset, toiset olivat surulliset. Surullisena seisoi rannalla eräs kalpea rouva. Hän sanoi jäähyväisiä miehelleen ja veljelleen ja oli lähtemässä nelivuotisen tyttärensä ja erään ystävänsä kanssa Englantiin. Hän oli hyvin kivulias ja oli päättänyt matkustaa purjelaivalla koska pelkäsi että höyrylaivalla oli liika paljon matkustavaisia. Hän oli jo sanonut hyvästinsä. Matkustajat olivat tulleet laivaan, purjeet nostettiin. Rannalle jäävät ystävät heiluttivat nenäliinoilla viimeiset jäähyväiset. Rouva kertoi sitten matkastansa seuraavalla tavalla:

Tuskin olimme olleet kahta päivää merellä, kuin jo kaduimme että olimme lähteneet purjelaivalla matkalle, joka kesti 3 kuukautta. Me olimme hyvin merikipeitä. Kahdeksan päivää lähdömme jälkeen piti laivaa jo korjata, sentähden että se rupesi vuotamaan. Me emme edes ajatelleet mitään vaaraa. Ilma oli kaunis, laiva purjehti hyvin ja nopeasti ja kapteeni iloitsi hyvästä onnesta. Oli kaunis ja kirkas päivä kun purjehdimme Amerikan eteläisimmän niemen, Cap-Hornin ympäri. Lapset iloitsivat nähdessään paljon kyyhkysiä, jotka lentelivät maan ja laivan välillä. Laiva kulki Brasilian rannan sivuitse niin että me näimme tulet maalta ja kuulimme soittoa rannalta. Kapteeni sanoi silloin meille että emme saa nähdä maata ennenknin tulemme Islantiin. Neljäntenä päivänä tammikuuta 1862 olimme jo ollut 86 päivää matkalla. Kymmenen päivän kulun toivoimme jo olevamme kotonamme. Oli yö ja lapsemme makasivat kajutassa. Me istuimme myöhään yöhön laivan kannella. Taivas oli musta ja uhkaava. Aallot olivat isot ja merimiehet odottivat myrskyä.

Illalla oli pieni lapsi syntynyt laivassa. Lääkäriä ei ollut laivassa ja me hoidimme sairasta äitiä niin hyvin kuin me taisimme. Tuuli puhalsi kovasti, laiva heilui, niin että oli vaikea pysyä pystyssä. Vihdoin menimme alas kajuttaan, jossa lapsemme nukkui rauhallisesti. Minä nukuin mutta heräsin taas kohta. Näin kapteenin kulkevan alitseni merikartta kädessään. Lapseni heräsi myös ja kysyi minkätähden kaikki vielä valvoivat. Aallot löivät laivaa ja etukannelta kuului kauhea huuto. Laiva oli ruvennut enemmän

vuotamaan ja vesi tunkeusi nopeasti laivaan. Laivamiehet huusivat „me hukumme, laiva vajoaa“.

Ystäväni oli mennyt molempain lastensa kanssa kapteenin kajuttaan. Minä menin myös sinne tyttäreni kanssa heidän luokseen. Vapisten odotimme tulevaa aamua ja rukoilimme. Kapteeni rohkaisi meitä ja vakuutti meille ettei laiva vielä ollut vaarassa. Laivamiehet tyhjensivät vettä laivasta kolmella pumpulla. Raskain lasti oli jo heitetty mereen.

Kun päivä vihdoin valkeni, menin lapseni kanssa laivan kannelle. Meri oli musta ja synkkä. Laivamiehet olivat vielä pumppaamassa vettä ja olivat hyvin väsyksissä, toiset heittivät jyväsäkkejä mereen.

Kapteeni tuli kannelle ja käski matkustavaisten tulla alas syömään. Meidän oli mahdoton syödä mutta lapsilla oli hyvä ruokahalu. Jokaiselle meistä annettiin luja säkki tehty purjekankaasta. Sydämmeni vapisi, minä olin luottanut yksinomaan laivaan ja rahani ja omaisuuteni olivat laivassa. Täytin säkkini lämpimillä vaatteilla ja sukilla. Sitten panin lapseni ja itseni päälle lämpimät vaatteet ja rukoilin Jumalaa että hän, joka voi asettaa myrskyn, auttaisi lastaan. Minä tulin rauhalliseksi. Mutta lapset pelästyivät. Kaikki mitä pöydällä oli, vieri lattialle ja särkyi.

Laivamiehet olivat juoneet itsensä humalaan eivätkä voineet enää mitään tehdä. Kapteeni koetti pitää järjestystä. Hän oli käskenyt laskea veneet alas ja panna niihin ruokatarpeita. Kaksi pelastusvenettä oli jo särkynyt tuulessa ja niiden muassa ruokatarpeet hukkuneet. Vielä oli kaksi venettä jälellä, mutta maalle oli 700 tunnin matka ja ihmisiä oli laivassa 47.

Kapteeni ja luutnantti olivat todellisia sankaria. Laivamiesten avulla onnistui heidän saada kapteenin vene vesille ja me laskeuduimme silhen yksitellen. Veneisiin otettiin myös juomavettä ja ruokatavaroita. Vihdoin olimme järjestyksessä ja työnsimme veneen nopeasti etemmäksi laivasta, koska luulimme sen kohta painuvan meren pohjaan. Kaiken omaisuuteni olin menettänyt, mutta lapseni makasi sylissäni. Yö alkoi taas ukkosen jyrinällä ja salamoilla. Me istuimme läpi märkinä veneessä 24 tuntia kapealla laudalla. Vihdoin valkeni päivä, mutta kaikki istuimme vaiti ja epätoivoisina. Etäällä näimme toiset veneistämme. Kolme päivää

oli se näkyvissä, mutta katosi sitten. Merivesi oli tärvellyt leipämme suurimmaksi osaksi, niin että heti alusta saimme vaan puoli annoita. Joka päivä saimme yhden lasin vettä ja pienen palan leipää. Nälkä alkoi vaivata lasta ja usein heräsi se yöllä ja itki leipää. Koko päivän katsoimme ympärillemme jos huomaisimme jonkun ohikulkevan laivan, mutta turhaan. Veneemme vuoti ja laivamiesten täytyi alati heittää vettä pois veneestämme. Vihdoin tyyntyi vesi ja oli aivan tyyni kolme päivää. Ilma oli kirkas ja auringo poltti meitä kuumilla säteillään. Kolmantena päivänä kuoli laivassa syntynyt lapsi äitinsä sylissä. Se käärittiin lakanaan ja heitettiin mereen. (Jatk.)

Pieniä tietoja.

— **Kuuromykkäin koulu** päättyi Karijoella viime kesäkuun 23 p:nä julkisella tutkinnolla. Oppilaille annettiin Raamatullisia kuvia ja uusia Testamenttia muistoksi ensikerran käynnistä Herran ehtoollisella. Seuraavana Juhannuspäivänä Karijoen kirkossa kirkkoherra E. Vainio vannotti oppilaat, joihin kysymyksiin antoivat he vastauksen kolme puhumalla ja toiset viittomalla. Kirkkoherra E. V. pitämä kasteen liiton uudistus, puhe tulkittiin kuuromykkä rippivieraille merkkikielellä.

— **Virosta.** Teille on koulussa opetettu että suomalaisia asuu muuallakin kuin Suomen maassa. Venäjän maassa asuu monta miljoonaa suomalaista. Toiset heistä puhuvat samanlaista suomenkieltä kuin mekin. Toisten kieli on vähän muuttunut, toisten enemmän muuttunut. Muutamien Venäjällä asuvien suomalaisten kieli on niin paljon muuttunut että me emme sitä enään ymmärräkään. Suomenlahden eteläpuolella asuvat inkeriläiset ja virolaiset. He ovat suomalaisia. Inkeriläiset puhuvat samallaista Suomen kieltä kuin mekin. Mutta Virolaisten kieli on paljon muuttunut. Me emme ymmärrä kuin ainoastaan muutamia sanoja heidän kielestään. Mutta me opimme hyvin pian Viron kieltä ja Virolaiset taas oppivat hyvin pian meidän kieltämme. Sillä se on hyvin paljon Suomen kielen kaltaista. Virossa on yksi kuuromykkäin koulu. Se on Fennerissä lähellä Pernaun kaupunkia. Se ei ole valtion koulu. Virolaiset herrat ja talonpojat antavat rahaa lahjaksi koululle. Näillä lahjarahoilla on rakennettu iso koulurakeunus. Lahjarahoista

maksetaan opettajain palkat y. m. Fennerin koulun johtaja on pappi. Hänen nimensä on Hörschelman. Johtaja Hörschelman on saanut nyt luvan toimittaa lehteä virolaisille kuuromykille. Lehden nimi tulee olemaan „Kurttummade föber“ (Kuuromykkäin ystävä) Lehti tulee ilmestymään joka toinen kuukausi. Siis 6 numeroa vuodessa. Jokainen numero tulee puolta pienempi kuin Kuuromykkäin lehti. Me tulemme ehkä ensi vuonna kääntämään jonkun kertomuksen tästä virolaisten kuuromykkäin lehdestä meidän kuuromykkäin lehteen.

Rumaa elinkeinoa harjoitetaan muutamassa paikassa Venäjää: Muutamat ihmiset antavat kuuromykät ja sokeat lapsensa kerjäläisille. Kerjäläiset maksavat pari ruplaa (noin 5 mk.) vanhemmille kuukaudessa lapsesta. Kerjäläisille ihmiset mieluummin antavat apua, kun heidän kanssaan on onnettomia sokeita tai kuuromykkiä lapsia, joita he sanovai omikseen.

— **Kuuromykkä murhannut lapsen.** Joulukuun 7 p. tapahtui kauhea tapaus lähellä Tammisaaren kaupunkia. Eräässä torpassa asuu merimies Karl Bussman. Hänen luonaan asuu Karlen veli kuuromykkä Johan Bussman, joka on 20 v. vanha. Samassa torpassa asuu myöskin Karlen ja Johanan sisar Wilhelmina. Wilhelminalla oli 8 vuoden vanha tyttö Amanda. Edellisenä päivänä toi Karl veneestään kostean pyssynsä tupaan kuivamaan. Kuuromykkä Johan ja pieni tyttö Amanda jäivät tupaan kahden kesken. Pian sen jälkeen näki Wilhelmiina kuuromykkä Johanin juoksevan ulos portista. Wilhelmiina meni silloin tupaan ja näki tyttärensä kuolleena makaavan porstuassa. Tuvan lattialla näkyi verta ja Amandan vasemman korvan luona huomattiin pieni reikä. Pyssy oli paikallaan. Tutkittaessa huomattiin että toinen piippu oli ollut latingissa ja Johan oli ampunut Amandaa. Ei tiedetä ampuiko Johan erehdyksestä vai tahallaan. Kuuromykkä Johan lähetettiin Helsinkiin lääkärin tutkittavaksi. Me emme tiedä, oliko kuuromykkä Johan käynyt kuuromykkäin koulua.

Sisältö: Tilausilmoitus. — Joulun enkeli. — Älä pelkää. — Kirjeitä kuuromykiltä. — Mietteitä sivistysriennoistamme. Kirj. M. Gren. — Hätä ja apu. — Pieniä tietoja.

Mikkelissä, Aleks. Kasurisen kirjapainossa, 1899.